

[Erhard Jakobsen.]

længe de for Berlingske Tidende ansvarlige kræver og ønsker, at bladet skal udkomme. Vi står til ansvar for, at vi benytter de myndigheder, der findes her i landet, giver dem den bemyndigelse, der skal til, for at de kan gribe så skarpt ind, at bladet ikke blot kan udkomme, men at den sidste vogn med blade når helt ud til den kiosk, hvortil bladene skal bringes, uden at nogen forulempes af folk, der er sat efter vognen osv. Alt det dér er vores ansvar. Alt det dér er indeholdt i det dagsordensforslag, som hr. Auken fremsatte på en række partiers, herunder også mit partis vegne.

Berlingske Tidende er i sin gode ret til at udkomme. Man kan bruge skældsord og slagord som pirat osv., men der er ingen dækning for det hverken juridisk, moralsk eller logisk. Berlingske Tidende er i sin gode ret til at udkomme. Enhver, der på Berlingske Tidende har medvirket, har medvirket ganske lovligt og efter de gældende overenskomster. Alt andet er ganske enkelt løgn, når folk siger noget andet. Det er fuldt lovligt at udsende bladet. Det er fuldt ulovligt at forhindre, at bladet kommer på gaden. Så enkel er den sag, og det er det, dagsordenen også siger.

Hr. Aukens opfordring til besindighed i dette høje ting finder jeg meget dårligt anbragt. Der er ingen herinde, der ikke har været besindige. Vi har været alt for tålmodige, alt for langmodige, og det er det, dagsordenen fortæller vi ikke mere ønsker at være. Nu vil vi se disse utålelige tilstande bragt til ophør. Tro ikke, vi er skræmte – vi er ikke engang opskræmte – over det, der sker. Dertil er de, der laver det, alt for uduelige og alt for diletantiske i deres opførsel, men vor tålmodighed er bare forbi, og vi vil se en ændring i det. De sidste dages begivenheder på Berlingske Tidende og, som hr. Poul Schlüter omtalte det, ved adskillige læreanstalter har klart understreget, at vi nu må sætte alle bremsen i. Det er ikke bare folketinget, der må det, alle myndigheder må sættes ind. Jeg har på nært hold oplevet to tilfælde.

Jeg måtte eskortere en studerende ved historisk institut, der nødvendigvis måtte bruge instituttets bibliotek. Jeg måtte eskortere ham derned. Han kunne ikke komme ind, der var låset. Han havde nøgle, man formentlig ham alligevel adgang. Jeg ringede til politiet, der også kom, men inden havde man besindet sig,

og han havde fået adgang. Men tænk engang: en mand med nøgle til et bibliotek kan ikke komme ind, fordi der er nogle tilfældige ballademagere, der har besat instituttet.

Et andet tilfælde. En lærer ved et andet institut skulle ind for at lave sit lærerarbejde på sit kontor. Han kunne komme ind, hvis han ville skrive under på en erklæring om, at han støttede RUC. Ja men du godeste, hvad er det for tilstande, man byder de mennesker her i landet, der bærer ansvaret for undervisning – og det er jo ikke just dem, der går og studerer – hvad er det for tilstande? Det kan da ikke gå længere.

Jeg skal ikke drage undervisningsministeren ind i denne debat, men bare alvorligt minde undervisningsministeren om, at der findes ikke blot for millioner af kroner værdifuldt materiale, men også uerstattelige eksamensopgaver og andet materiale rundt omkring, som i dag ligger uaflåset hen på steder, hvor nogen har besat institutter, kontorer osv. Det kan ikke gå. Jeg forventer, at ministeren udsteder instruks til dem, der er ansvarlige de pågældende steder, om at de eventuelt med politiets hjælp sørger for at tilvejebringe ordnede forhold. Det er jo statens bygninger, det er os, der har ansvaret for, hvad der sker dér.

Vi har i dag ikke nogen mulighed for at blande os i typografernes arbejdsløshedsproblemer, og vi skal heller ikke gøre det, enhver ved, hvor alvorlige de er. Vi tager heller ikke stilling til typografernes løn- og arbejdsforhold hverken på Berlingske Tidende eller andre steder, det har fagbevægelsen gang på gang bedt os om at lade være med. Men vi vil af al kraft fastholde regeringen på, hvad vi sagde i en dagsorden den 4. juni sidste år. I dag er jeg ikke ked af, at centrum-demokraterne tog det initiativ, skønt vi fik mange hånsord i den anledning. Der var ikke det, der ikke blev sagt om det forslag. Det betød overhovedet ingenting, nej, vi spildte bare tiden osv. Det havde ikke nogen som helst betydning. Man tør nok antyde, de sidste måneders begivenheder har vist, at det var i rette tid, en politimester fik besked på, at fysisk blokade ikke må bruges på den måde, man gør det.

Men naturligvis er det også betingelsen for, at denne dagsorden kunne spille en rolle, at hvis nogen vover at trodse den, skal det klart fastslås, at et stort flertal i folketinget ønsker den opretholdt, og at regeringen ønsker at